

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇವಲ ಪ್ರೀತಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ನರಹರಿ ಸನ್ಮತಿಯ ಪ್ರೀತಿ ಆರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಹೊಸದಾಗಿ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡ ಮೋಹದಲ್ಲಿ ಬಂಧಿತನಾದ. ಆ ಮೋಹ ಬಂಧನದಲ್ಲಿ ತಾರುಣ್ಯ ಮರಳಿ ಬಂದಂತೆ ತೋರಿತು. ಕಾಲ ಸರಿದುದೇ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ನರಹರಿ ಯೋಚಿಸಿದ: ಒಮ್ಮೆ ಆಗುವ ಈ ಅನುಭವ ಇಡೀ ಜೀವದಲ್ಲಿ ಅನುರಣಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುವ ಇದರ ಶಕ್ತಿಯಾದರೂ ಏನು? ನನ್ನ ಅರುವತ್ತು ವರ್ಷದ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೊಂದು ಅವರ್ಚನೀಯ ಆನಂದದ ಅನುಭವವನ್ನು ಕೊಡಲು ಮತ್ತು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ನನಗನಿಸಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಡುವವರ ಪಾಲು ಎಷ್ಟು, ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವವರ ಪಾಲು ಎಷ್ಟು? ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದು ಪ್ರೀತಿ ನೀಡುವ ಸುಖವೇ? ಮನುಷ್ಯರು ಸಾಯುವುದು ಕೊಲ್ಲುವುದು, ಬಲಾತ್ಕಾರ ಮಾಡುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ ಎಲ್ಲವೂ ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ? ಸೌಮ್ಯವಾಗಿ, ಶಾಂತವಾಗಿ ಈ ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿರುವಾಗ ಮನುಷ್ಯ ಯಾಕೆ ಮೃಗಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಕೀಳಾದ ಪ್ರಾಣಿಯಂತೆ ನಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ? ನಿಜವಾಗಿ ಈ ಅವಾಂಛಿತ ಸೇಳತ ಏನು? ಪ್ರಕೃತಿ ಯಾಕೆ ಇದನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿತು? ಮೃತ್ಯುವಿನ ಲಕ್ಷಣವೆ, ಮೋಕ್ಷದ ವಾಸನೆಯೆ, ಮೋಹವೆ, ಮಾಯೆಯೆ? ನರಹರಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅವನೊಳಗೆ ಉತ್ತರ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲೇಜು ಓದುತ್ತಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಮರೆತುಹೋದ ಒಂದು ಸಂಭಾಷಣೆಯ ತುಣುಕು ಇಬ್ಬರು ಹದಿಹರೆಯದ ಹುಡುಗರು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಸಂಭಾಷಣೆಯ ತುಣುಕು ಈಗ ಸ್ಮರಣೆಗೆ ಬಂತು.

'ನಿಜವಾಗಿ ಏನು ಮಾರಾಯ ಅದು?' ಒಬ್ಬ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಕೇಳಿದ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ತಿಳಿದವನಂತೆ ಉತ್ತರಿಸಿದ, ಅದು ಏನೂ ಅಲ್ಲ ಮಾರಾಯ, ಏನೂ ಇಲ್ಲ.

'ಆದರೂ?'

'ಆದರೂ ಗೀದರೂ ಏನಿಲ್ಲ. ಅದು ಐಸಕ್ರೀಮ್ ತಿಂದ ಹಾಗೆ. ಏನೂ ಅಲ್ಲ, ಏನೂ ಇಲ್ಲ' ಎಂದು ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕ. ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದವನು ಮುಖ ಬಾಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ನಿಂತಿದ್ದ. ಆ ಅದು ಇದೇ ಆಗಿರಬೇಕೆನಿಸಿತು ನರಹರಿಗೆ.

ಒಂದು ದಿನ ಸನ್ಮತಿ ಕೇಳಿದಳು, 'ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸರ್ ಎನ್ನಲೆ, ದೇವರು ಎನ್ನಲೆ?'

ನರಹರಿ 'ನನಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಸನ್ಮತಿ' ಎಂದು ಮುಗುಳ್ಳುಕೆ. 'ಹೇಗೆ ಕರೆದರೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸರ್ ಎಂಬುದೇ ಸರಳ, ಹಾಗೆಯೇ ಕರಿ' ಎಂದು.

ನರಹರಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಮುಗುಳು ನಗೆಯನ್ನು ತಾನು ಹಿಂದೆಂದೂ ಕಂಡಿಲ್ಲವೆನಿಸಿತು ಸನ್ಮತಿಗೆ.

20

ಅಭಿ ಅಮೆರಿಕೆಯಿಂದ ಬಂದು ತಂದೆಯೊಡನೆ, 'ಅಪ್ಪಾ, ನಾನು ಅಮೆರಿಕೆಗೆ ಗುಡ್ ಬೈ ಹೇಳಿ ಬಂದೆ. ಆದರೆ ಮುಂದಿನ ವಾರ ಜಪಾನಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಆರು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಜಪಾನಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ ಮುರಾರಿಯ ಜೊತೆ ಇದ್ದು ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಯೋಜನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ವಾದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ತಯಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇಬ್ಬರೂ ಬರುತ್ತೇವೆ.

'ಯಾರು ಮುರಾರಿ?' ನರಹರಿ ಕೇಳಿದ.

'ಮುರಾರಿ ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದ ಗೆಳೆಯ, ಆದರೆ ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಸ್ನೇಹ ಸಂಪರ್ಕ ಬೆಳೆದದ್ದು ಅಮೆರಿಕೆಯಲ್ಲಿ. ನಾವು ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಒಂದು ಕಂಪೆನಿ ಆರಂಭಿಸುವ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಮುರಾರಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರು ಸರಹದ್ದಿನ ಹೊಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಯಾಲು ಎಕರೆ ವಿಸ್ತೀರ್ಣದ ಒಂದು ಸೈಟ್ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮುರಾರಿ ಒಂದು ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಸೈಟಿನ ಕಾಲು ಭಾಗವನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಅಂದರೆ ನಾನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಂದು ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಹಣ ಬೇಡ ಅಂತ ಮುರಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಸೈಟ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ನಾನು ಸಿದ್ಧನಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಮೂರು ಕಟ್ಟಡಗಳ ಅಗತ್ಯ ಇದೆ. ಎರಡು ಮನೆ, ಒಂದು ನಮ್ಮ ಕಂಪೆನಿಯ ಆಫೀಸು. ಮೂರನೆಯದು ಆಗ್ರಾ ಇದೆ. ಮುರಾರಿ ಹೇಳಿದ, 'ಅಭಿ, ನಿನ್ನ ಮನೆ ಮೂರು ಕೋಣೆಗಳ ನನ್ನ ಮನೆಯ ಹಾಗೇ ಇರುತ್ತದೆ.; ದೊಡ್ಡ ಮನೆ ಅಲ್ಲ, ನಾವು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ನಳಿನಿ ಮತ್ತು ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು, ಒಟ್ಟು ನಾಲ್ವರು. ನೀನು ಮದುವೆಯಾದ ನಂತರ ನೀವು ಇಬ್ಬರು, ಆಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸೇರುವವರು ಎಷ್ಟು ಎನ್ನುವುದು ನಿನ್ನ ಖಾಸಗಿ ವಿಷಯ. ನನ್ನ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿದ ಇಂಜಿನಿಯರೇ ನಿನ್ನ

ಮನೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಕಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ನೀನು ಸುಮ್ಮನಿರು. ಈಗ ಹಣದ ವಿಚಾರ ಬೇಡ. ನನ್ನ ಬಳಿ ಹಣ ಇದೆ. ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನನ್ನದು' ಮುರಾರಿಗೆ ಒಂದು ಗಂಡು ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು, ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು ಹೆಂಡತಿ ಕೂಡ ಸಾಫ್ಟ್ ವೇರ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್' ಎಂದ ಅಭಿ.

ಕೂಡಲೇ ನರಹರಿ, 'ಅದೆಲ್ಲ ಸರಿ ಅಭಿ, ಆದರೆ ಈ ಮನೆಯನ್ನು ನಾನು ನನಗಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಸಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹಿಂದೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಇದು ನಿನ್ನ ಮನೆ ಅಭಿ. ನಿನಗೆ ಅಂದರೆ ನಿನ್ನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಅಂತ ಅರ್ಥ. ಎಲ್ಲಿಯ ತನಕ ನಾನು ಇರುತ್ತೇನೋ ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ ನನ್ನದು ನಿನ್ನದು ಅಂತ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ನೀನು ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ಜೊತೆ ಇನ್ನಾರಿರುತ್ತಾರೋ ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬ. ನೀನು ಬರ್ತಿ ಅಂತ ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ಈ ಮನೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಾ ಇದೆ ಅಭಿ' ಎಂದ ನರಹರಿ.

'ನನ್ನ ಕುಟುಂಬ ಅಂದ್ರೆ ಯಾವುದು ಅಪ್ಪಾ?' ಅಭಿ ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ.

'ಇದೆಂಥಾ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅಭಿ? ನಿನ್ನ ಕುಟುಂಬ ಅಂದ್ರೆ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳು' ನರಹರಿಯೆಂದ.

ಅಭಿ ಮೌನವಾಗಿದ್ದ.

'ಯಾಕೆ ಅಭಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ ನೀನು?' ಯಾವುದೇ ಆತಂಕವಿಲ್ಲದ ನರಹರಿ ತನ್ನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನಿರ್ಲಿಪ್ತ ಭಾವದಲ್ಲೇ ಕೇಳಿದ.

ಅಭಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ, 'ಅಪ್ಪಾ, ನಾನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಯಾವತ್ತೋ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದ.

'ಯಾಕೆ? ಏನು ಕಾರಣ ಅಭಿ?'

'ಕಾರಣವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವರೆಲ್ಲ ಮದುವೆಯಾಗಲೇಬೇಕು ಎಂಬ ನಿಯಮವೇನೂ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ಅಪ್ಪಾ?'

'ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ಯೋಚಿಸಿದರೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಸಂತತಿಯೇ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ' ಎಂದ ನರಹರಿ.

'ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಗೆ ನಿರ್ಧರಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ನಿರ್ಧರಿಸಲಾರರು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಏರುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಕೊಡುಗೆಯ ಅಗತ್ಯ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇಷ್ಟ: ನಂಗೆ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳು ಅನ್ನೋದು ಬೇಡ ಅಂತ ಅನಿಸಿದೆ. ಅಂಥದೇನೂ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದೇ ಸಂತೋಷ ಅಂತ ಅನಿಸಿದೆ. ಮದುವೆಯಾದವರು ಮದುವೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸದಾ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಇರಲಾರರು ಅನ್ನೋದನ್ನ ನಾನು ಯಾವತ್ತೋ ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.'

'ಸದಾ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ, ಇರಲಾರರು ನಿಜ. ಅವಿವಾಹಿತನಾಗಿದ್ದರೆ ಸದಾ ಸಂತೋಷವಾಗಿರುತ್ತೇನೆ ಅಂತ ನಿನ್ನ ನಂಬಿಕೆಯೇ?'

'ಅಲ್ಲ. ನನ್ನ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಗಾಯವಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಕಾರಣ, ನನ್ನ ಕರ್ಮವೇ ಕಾರಣ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ನಾನೇ ಸರಿಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳು ಕಾರಣವಾದರೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸರಿಪಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಬದುಕು ಸವೆಯುತ್ತದೆ. ನಾನು ಹುಟ್ಟು ಮತ್ತು ಸಾವನ್ನು ನಿರ್ಗಮನ ಸಹಜ ವಿದ್ಯಮಾನ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಹುಟ್ಟು ಮತ್ತು ಸಾವು ಕೂಡ ಅಷ್ಟೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳ ಕಷ್ಟ, ಅವರ ಬದುಕುವ ರೀತಿ ನನ್ನ ಜೊತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ರೀತಿ ಯಾವುದೂ ಸದಾ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕೂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿರಂತರವಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆಗಾಗ ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಸಂತೋಷ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಂಥ ಬದುಕು ನನಗೆ ಬೇಡ ಎಂದನಿಸುತ್ತದೆ'

ನರಹರಿ ಯೋಚಿಸಿದ: ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೊಸ ತಲೆಮಾರಿನ ಮಾನವ ಹಿಂದಿನ ತಲೆಮಾರಿನವನಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ. ಬಹುಶಃ ಅವನ ಯೋಚನೆಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೇ ಬಿಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಬದಲಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬಾರದು. ಆದರೆ ನರಹರಿಗೆ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

'ಅಭಿ, ಈ ಮನೆ ಮತ್ತು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು, ಯಾರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಏನು?' ಎಂದು ನರಹರಿ ಕೇಳಿದ.

(ಸತೇಷ)